

FENT I DESFENT

La síndrome de Stendhal al CAP de Palafrugell

Fa poc més d'un mes em trobava esmorçant en un conegut cafè de la vila. A la taula del darrere, un individu conegut com «l'Arlequin», perquè vesteix sempre camises de rombes, contà una primícia de l'estil Expedient X, que deixà bocabadats a tots els contertulians. Es referia a una doctora del CAP, una tal Salut Costa Esteba, que estava col·laborant en un estudi dirigit per un Hospital dels Estats Units, sobre un trastorn que ell denominà «des Tendal» (però que correctament s'escriu de Stendhal), que provocava afectacions musicals en alguns convilatans.

Tot plegat havia començat el novembre passat, després que la Policia Local rebés alguns avisos en relació a una música que sonava enmig del descans nocturn. Eren trucades corresponents als sectors de Santa Margarida i dels Forns; però, com que les carpes en aquella època no funcionaven, la patrulla feu unes rondes per la rodalia, i no hi detectà cap *rave* ni cap acampada il·legal. Un dels autors d'aquelles telefonades (declarat *maquinero*), es va queixar airosament perquè no l'havien informat que els DJ's Pastis i Buenri tornaven a actuar en directe.

El primer succés analitzat va ser el de l'extenista, Josep Laraque Tarrés, que de cadet fou Top 30 del rànquing nacional. L'home patí un esglai quan, de nit, anava a recollir el cotxe de l'aparcament soterrani situat al carrer de Torres Jonama, cantonada amb el carrer de Girona. Resulta que, a l'obrir la porta, va sentir música forta i es pensà que a dins no hi hagués un grup de joves fent un botellot. Per por de baixar les escales tot sol, trucà a l'autoritat i, quan arribà, ell recalçà amb tot detall que sonava per moments el «Help» de Tony Ronald. Els policies revisaren les plantes inferiors i allí no hi havia ni una ànima. Resultava estrany que una hipotètica colla d'ara hi escoltés música dels anys setanta, en lloc de *reggaeton* o *trap*.

Deu dies més tard, un nou episodi tingué com a protagonista la veïna del carrer de la Rajola, Macarena Serracana Gabriel, la qual trobaren estesa a terra, blanca com la llet, després d'haver-se marejat en sentir música d'un portal quasi cantoner amb el carrer de Guifré el Pilós. Afortunadament, es va refer de seguida després de ser atesa al servei d'Urgències.

I un tercer ensurt similar esdevingué el dia 8 de març, amb el conegut Cels Ametller Surinyach, que també deambulava sense rumb pel carrer de Barris i Buixó. El pobre declarà que s'havia emocionat i que havia perdut l'erma, tot escoltant en Digno Garcia tocant «El Pájaro Campana».

A partir d'aquí, sumant-hi més esdeveniments d'indole similar (nucli de Tamariu, inclòs), s'arribà al punt que la Policia Municipal decidí posar-se en contacte amb el CAP, per veure si hi havia alguna explicació patològica al respecte.

Fou el moment en què aparegué la figura de la Dra. Salut, la qual va consultar immediatament amb l'especialista en psiquiatria per la Universitat d'Il·linois, la doctora Kasirta Kisman, a qui havia conegut en un congrés internacional de Medicina. Aquesta última, a primer cop d'ull, s'aventurà a vaticinar que aquells palafrugellencs podien haver patit un episodi lleu de l'abans esmentada síndrome de Stendhal, que s'anomenà així perquè fou el cèlebre escriptor, qui per primer cop va descriure aquesta estranya emoció en primera persona després de visitar la preciosa ciutat de Florència. Es tracta d'una malaltia psicopatològica que es manifesta amb una sensació de melancolia, de mareig, o fins i tot, amb l'augment del ritme cardíac, després d'admirar bel·leses artístiques de gran valor, bé siguin arquitectòniques, pictòriques, etc. Doncs resulta que la diguem-ne «variant local» únicament afectava persones amb molta sensibilitat musical i només en punts concrets de Palafrugell...

Un servidor, impactat per la notícia, vaig estar rumiant-hi tota la nit. L'endemà mateix em vaig presentar a l'ambulatori i, sense saber

Chapa Publicidad (1967). AMP. Col·lecció Josep Ferrés Marcó

que tot l'equip directiu era convocat al despatx, hi vaig irrompre precipitadament per entregar una nota a la doctora. Mentre els sanitaris em miraven atònits, el director, després d'escoltar el meu argument, m'assegurà que res sabia d'aquests casos de la síndrome de Stendhal musical, ni de cap col·laboració amb la Policia Local, ni de convenis amb un hospital dels EUA. I em va jurar i perjurar que al CAP de Palafrugell no hi havia treballat mai la tal Dra. Salut Costa Esteba.

Aleshores, vaig adonar-me de la *guàtllara* que m'havia empassat el dia abans, i del ridícul espantós que estava fent! Vaig desaparèixer ben moix, i ja m'he comprat una gorra perquè no em reconeixin el proper dia que retorni al CAP a fer unes anàlisis.

| Josep Castelló «Caste» |

Nota: Si repasseu el text, trobareu camuflats a mode de passatemps, els 11 establiments d'on vaig interpretar que provenia la música.

Solució: Arlequin, Xquè, Costa Este, Xarà, La Raqueta, Top 30, Arena, Can Gabriel, Terrablanca, Els Ametllers i Sirtakis.

Fent i Desfent és una secció que vol donar a conèixer obres de creadors vinculats amb Palafrugell aparellant literatura i arts visuals. Coordinació: Anna Aguiló, Marta Gallart i Conxa Sauri.